

לקראת שבת

עיונים וביאורים בפרשת השבוע

מתורת

הוד כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שנה ה' / גליון קפה

ערש"ק פרשת קרח ה'תשס"ח

פתח דבר

בעזרהי"ת.

לקראת שבת קודש פרשת קרח, הננו מתכבדים להגיש לקהל שוחרי התורה ולומדי, את הקונטרס 'לקראת שבת' (גליון קפה), והוא אוצר בלום בעניני הפרשה מתוך רבבות עניני חידוש וביאור שבתורת נשיא ישראל ומנהיגו, כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוקלה"ה נבג"מ זיע"א.

וזאת למודעי, שבדרך כלל לא הובאו הביאורים בשלימותם, ובאיזהו מקומן אף עברו עריכה קלה, ושגיאות מי יבין. ועל כן פשוט שמי שבידו הערה או שמתקשה בהבנת הביאורים, מוטב שיעיין במקורי הדברים (כפי שנסמנו בתוכן העניינים), שם נתבארו הדברים באריכות, במתיקות ובתוספת מראי מקומות.

* * *

ויה"ר שנזכה לקיום היעוד "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", ונזכה לשמוע תורה חדשה, "תורה חדשה מאיתי תצא", במהרה בימינו ותיכף ומיד ממש.

בברכת שבתא טבא,

מכון אור החסידות

יוצא לאור על ידי
מכון אור החסידות

אה"ק:

ת.ד. 2033 כפר חב"ד 72915

טלפון: 03-9604-832 פקס: 03-9607-370

ארה"ב:

325 Kingston Ave., Brooklyn, NY 11213

(718) 732-9017

תוכן העניינים

מקרא אני דורש

"ויקם משה וילך אל דתן ואבירם", ובפרש"י: "כסבור שישאו לו פנים ולא עשו"; ביאור דברי רש"י, והכרחו בפשט הכתובים.

(ע"פ לקוטי שיחות חלק כח עמ' 98 ואילך)

יינה של תורה

ביאור פרטי עניני וגדרי השליחות בעבודת האם לקונו: גדר מציאות השליח, גדר ביטולו למשלח, והא ד"שלוחו של אדם כמותו".

(ע"פ לקוטי שיחות חלק לג עמ' 113 ואילך)

חידושי סוגיות

בפלוגתת הש"ס כמה שערים היו לעזרה – יביא פלוגתת אביי ורבא אי נחלקו המשניות, ויקשה אמאי פסק הרמב"ם כאביי / יקדים דבפיה"מ דברי הרמב"ם לכאן' סותרים מרישא לסיפא, ויכריח דלהרמב"ם אף לרבא לא איפליגו בשמירה ושפיר פסק כרבא / ידחה דלפ"ז יוקשה ארבא גופי' מ"ט לא פירש כאביי לגמרי / יחדש דכל פלוגתת הש"ס במספר השערים אינו במציאות, ורק כמה פתחים היו בדין שער / עפ"ז מבאר דלרבא נחלקו המשניות כמה שערים היו מחוייבים שמירה / יתרץ עוד קושיא, מה ששינה הרמב"ם מלשון המשנה / לפ"ז יבאר ההכרח דרבא לפרש דתנא קמא פליג ויתרץ פסק הרמב"ם בס' היד.

(ע"פ לקוטי שיחות חלק יח עמ' 212 ואילך)

הוספה – דרכי החסידות

אגרת קודש מכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ מליובאוויטש נ"ע – ביאור הענין ד"שכר מצוה מצוה".

(אגרות קודש חלק ד עמ' קפב ואילך)

מקרא אני דורש

”ויקם משה” בכדי ”שישאו לו פנים”

”ויקם משה וילך אל דתן ואבירם”, ובפרש”י: ”כסבור שישאו לו פנים ולא עשו”;
ביאור דברי רש”י, והכרחו בפשט הכתובים

א. בפרשתנו מסופר על מה שהיה לפני שפתחה הארץ את פיה ובלעה את קרח ועדתו, שמשה נצטווה לומר לעדת ישראל לסור מעליהם (טז, כג-כו):

”וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל העדה לאמר, העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירם. ויקם משה וילך אל דתן ואבירם, וילכו אחריו זקני ישראל. וידבר אל העדה לאמר, סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה, ואל תגעו בכל אשר להם, פן תספו בכל חטאתם. ויעלו מעל משכן קרח דתן ואבירם מסביב” וגו'.

וברש”י העתיק התיבות ”ויקם משה”, ומפרש: ”כסבור שישאו לו פנים ולא עשו” נכן הוא בדפוסים הנפוצים. אבל בס' זכרון נראה שהיה לפניו נוסח אחר, ואכמ”ל].

ולכאורה כוונתו בזה לבאר, למה הלך משה אל דתן ואבירם? הרי הדיבור שלו (בשליחותו של הקב”ה) לא היה לדתן ואבירם, אלא ”אל העדה”.

ולכן מפרש, שההליכה לדתן ואבירם היתה ענין נפרד (בנוסף לקיום הציווי ”דבר אל העדה”) – לפעול על דתן ואבירם שיעשו תשובה.

ב. אבל קשה להסביר כך כוונת רש"י, כי:

בדרך הפשט, הרי מעיקרא אין שאלה למה הלך משה לדתן ואבירם – כי כיון שבני ישראל היו אז "מסביב למשכן קרח דתן ואבירם", הרי כדי למסור אל העדה את ציווי ה' היה משה צריך ללכת אל משכן קרח, דתן ואבירם כדי למסור את הציווי!

[ומה שנאמר "אל דתן ואבירם", ולא "אל משכן דתן ואבירם" – הרי דרך הכתוב לקצר; והטעם שהוזכרו רק "דתן ואבירם" ולא קרח – יש לומר, כי ההליכה היתה (בעיקר) בשביל דתן ואבירם שהיו חונים בדגל ראובן רחוק אלפים אמה מן המשכן (ראה רש"י במדבר ב.ב). מה שאין כן קרח שהיה במחנה לוי שהיתה סמוכה להמשכן].

ובכלל, איך אפשר לומר שמשה ידחה את קיום ציווי ה' שצווה עליו לדבר אל העדה להסתלק מעל משכן קרח דתן ואבירם – ובמקום זה יעשה דבר אחר מדעת עצמו וינסה להחזיר את דתן ואבירם בתשובה?!

ואם כן, שוב אינם מובנים דברי רש"י:

למה לא הסביר את מהלך הכתובים כפשוטם, שמשה הלך כדי לדבר אל העדה ולסלקם מעל משכן קרח ודתן ואבירם – ובמקום זה הכניס כאן ענין חדש ("שישאו לו פנים")?

ג. ועוד צריך להבין – בלשון רש"י:

אם כוונת רש"י היא שמשה הלך להזהיר את דתן ואבירם לעשות תשובה, למה רש"י אינו אומר זאת בלשון ברורה – "כסבור שישאו לו פנים וישובו ממחלוקתם", או כיוצא בזה? – הלשון "כסבור שישאו לו פנים" משמעותה לכאורה שמשה רצה שיתנו לו כבוד גרידא!...

ד. אך הביאור בזה, ובהקדים:

הנה ב'דיבור המתחיל' העתיק רש"י מהפסוק את התיבות "ויקם משה", ולא את התיבות "וילך אל דתן ואבירם". ולכאורה תמוה: הרי רש"י בא לפרש (לכאורה) את הטעם להליכת משה אל דתן ואבירם, ואם כן הרי דוקא תיבות אלה – "וילך אל דתן ואבירם" – הן הנוגעות לפירושו ואותן היה צריך להעתיק.

אלא שבזה גופא מבהיר רש"י, שהקושי בפסוק אינו בתיבות "וילך אל דתן ואבירם", כי הן מובנות שפיר – וכנ"ל, שבזה מסופר כיצד משה הלך מיד לקיים את ציווי ה' לומר לבני ישראל שיעלו מסביב למשכן דתן ואבירם;

הקושי הוא דוקא בהקדמה שמקדים הפסוק "ויקם משה" – מה מוסיפה תיבת "ויקם" בסיפור ההליכה אל דתן ואבירם?

לקראת שבת

ז

מזה מכריח רש"י, שבנוסף להליכת משה אל דתן ואבירים, היתה פעולה נפרדת על ידי זה ש"ויקם משה".

איזה ענין יש בפעולה זו של "ויקם" בתור ענין לעצמו? מפרש רש"י – "כסבור שישאו לו פנים":

רש"י כבר פירש בפרשת חיי שרה (כג, יז), על הפסוק "ויקם שדה עפרון": "תקומה היתה לו". זאת אומרת, ש"ויקם" מורה גם על קימה ועליה בחשיבות. ועל דרך זה בעניננו:

בזה שהפסוק מוסיף "ויקם משה", בא להשמיענו שמה לא הלך סתם אל משכן דתן ואבירים, אלא הליכתו היתה באופן של "ויקם משה וילך" – "תקומה היתה לו", שההליכה היתה כמו הליכת מלך ומורם מעם, המעוררת רגש של חשיבות וכבוד; וכוונתו בזה היתה "כסבור שישאו לו פנים", שזה יפעל אצל דתן ואבירים "שישאו לו פנים".

ובזה מוסבר בפשטות זה שהפסוק ממשיך "וילכו אחריו זקני ישראל" – דלכאורה מדוע הלכו עם משה, אשר לא צוה אותם? ולמאי נפקא מינה?

אלא שפרט זה מדגיש שהליכת משה היתה באופן של "ויקם" – משה הלך בתור מלך ונשיא ישראל, ולכן הלכו אחריו זקני ישראל.

ה. ומעתה תתורץ הקושיא הנ"ל – כיצד משה התעכב מלקיים מיד את ציווי ה' ועסק בענין אחר?

כי לפי רש"י הליכת משה לא היתה כדי להתרות בדתן ואבירים; ואדרבה, לפי פשוטו של מקרא היה אסור למשה להתרות בדתן ואבירים ולהשתדל להחזירם בתשובה – כי היה זה היפך ציווי ה' "העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירים", שישתלקו מעליהם;

אלא המכוון והתכלית של הליכתו היה כדי להזהיר את העדה, שהם יסתלקו "מעל אהלי האנשים" –

ורק שהליכתו היתה באופן של "ויקם משה", בכדי "שישאו לו פנים" – אבל לא היה זה בסתירה לקיום הציווי "העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירים", כי משה לא התקרב לדתן ואבירים כדי לפעול עליהם על ידי דיבור וכיוצא בזה שיעשו תשובה. משה רק קיווה, שהליכתו באופן של "ויקם", מתוך גדולה וחשיבות, תפעל עליהם הכנעה וביטול והם מצד עצמם "ישאו לו פנים".

יינה של תורה

'שליחות' בעבודת האדם לקונו

ביאור פרטי ענייני וגדרי השליחות בעבודת האם לקונו: גדר מציאות השליח, גדר ביטולו למשלח, והא ד"שלוחו של אדם כמותו"

א. ממה שנאמר בפרשתנו, בנוגע לחיוב הפרשת תרומה (יה, כח): "כִּן תְּרִימוּ גַם אֶתֶם תְּרוֹמַת ה'" – למדרו חז"ל (קידושין מא, ב. וש"נ) "גם אתם, מה אתם בני ברית אף שלוחכם [ד"גם אתם – לרבות את השליח" (קידושין שם ריש ע"ב)] בני ברית". והיינו, שאין שליחות לנכרי.

ומצינו בגמ' (ב"מ עא, ב) שקו"ט בגדרי דין זה: "רב אשי אמר כי אמרינן אין שליחות לנכרי הני מילי בתרומה – אבל בכל התורה כולה יש שליחות לנכרי [ומסיק בגמ'] והא דרב אשי ברותא היא מאי שנא תרומה דלא, דכתיב אתם גם אתם מה אתם בני ברית אף שלוחכם נמי בני ברית, שליחות דכל התורה כולה נמי (שיהא שלוחו כמותו) (רש"י) מתרומה גמרינן לה" (בקיודשין. רש"י).

וכבר נתבאר בזה במ"א באריכות [ראה 'לקראת שבת' גלין נ, ש"פ קרח ה'תשס"ה] דבשליחות יש ב' ענינים: (א) קיום השליחות בפועל, והיינו מה שמעשה איש זה (השליח) מועיל עבור איש אחר (המשלח). דבזה גופא ישנם לג' הדרגות הידועות בענין שליחות (ראה לקח טוב להר"י ענגל כלל א בארוכה): (א) שגוף השליח נחשב כגוף המשלח, ובמילא מעשהו

לקראת שבת

ט

כמעשה המשלח, (ב) שכח עשייה זו, או העשייה, נחשב לעשיית המשלח, (ג) שתוצאות המעשה (החפצא) של עשיית השליח מתייחסת למשלח;

אבל קודם לזה, צ"ל (ב) חלות של שליחות על השליח – והיינו המינוי הפועל חלות שם שליח, שיהיה "כמותו דהמשלח" (ל' אדה"ז בלקו"ת ויקרא א, ג) [דענין השליחות הוי מושג מחודש, שאינו ע"ד בקשה שאדם מבקש מחבירו – כי אם, שהשליח נחשב לשלוחו של חבירו. ועל זה צריך מינוי].

והנה, בכדי שיחול עליו שם שליח, צ"ל קשר בין השליח והמשלח, ש"צריך להיות השליח מתייחס בערך מה" להמשלח (שם), כי אא"פ להיות שלוחו של המשלח (באיזה אופן שהוא) מבלי שיהי "כמותו דהמשלח" [אלא, שבאופן התפשטותו של ענין זה ד"כמותו דהמשלח" – ישנם לג' הדרגות הנ"ל]. ומצד זה, אין שליחות לנכרי ככל התורה – כי נכרי אינו יכול להיות "כמותו דהמשלח" (הישראל).

ובזה פליגי רב אשי ומסקנת הגמ' – דלרב אשי ס"ל שאין השליח צ"ל "כמותו דהמשלח", ונקט כדרגא הג' הנ"ל שאין עשיית השליח מתייחסת למשלח, אלא רק התוצאה של המעשה. ולכן, באם רק מדובר בכך אדם השייך לעשי' זו, הרי ביכולתו להיות שליח של זה המבקשו ולקשרו עם פעולה זו, וע"ד שמקשרו בחבל ואינו מתנגד לזה.

אבל למסקנת הגמ' "הא דר"א ברותא היא" – היות שבכדי שיחול השם שליח (עוד לפני קיום השליחות), צריך להיות "כמותו דהמשלח", וכנ"ל.

ב. והנה, למרות שדברי רב אשי נדחו להלכה, ועד ש"ברותא היא" – מ"מ, מזה גופא שגם דבריו הוכנסו בתורת אמת, עכצ"ל שיש גם לדבריו מקום, עכ"פ בפנימיות התורה.

ויש לבאר זה, בהקדם הא דדין שליחות בפשטות, שבין אדם לחבירו, נמשך ומשתלשל מענין השליחות שבין אדם למקום, בין ישראל לאביהם שבשמים. שכן, כל אחד ואחד מבני ישראל ה"ה שלוחו של הקב"ה "שלוחו של אדם – העליון – כמותו" (ראה לקו"ת שם), והשליחות המוטלת עליו היא להשלים ולמלאות את כוונת הבריאה – ע"י עבודתו בקיום התומ"צ.

והביאור בזה – בעבודת האדם:

בעבודת האדם לקונו ישנו עליוי בזה שהשליח הוי מציאות בפני עצמה (נפרד מהמשלח); והענין, דהנה אמרו"ל (ב"מ לח, א) שע"פ טבע בריאתו "אדם רוצה בקב שלו מתשעה קבים של חבירו", וכנראה במוחש, דכאשר הרגשת האדם ביחס לדבר מסויים היא שזהו ענין הנוגע לו – ה"ז מעורר אצלו יגיעה גדולה יותר, ויש לו בזה יותר תענוג וכו'.

וכן הוא בעבודה רוחנית: באם האדם עובד עבודתו באופן שאינו מרגיש את מציאותו

לקראת שבת

וחושב רק אודות המשלח [או אפילו בדרגא הפחותה הנ"ל בשליחות – שנחשב לעשיית השליח, ורק שעשייתו היא בשביל המשלח] – ה"ז יכול לגרום לחלישות בענין היגיעה.

ולדוגמא: כאשר התייגע בענין כלשהו בכל כחו, ומ"מ הענין עדיין לא נשלם – יתכן שיעלה במחשבתו, דמכיון שהוא מצידו עשה את כל אשר ביכולתו, והענין הוי של ה"משלח" (הקב"ה), א"כ, מה שלא השלים בעבודתו – ישלים המשלח.

ולכן ישנה מעלה דוקא בזה שהשליח הוי מציאותו בפני עצמה (נפרד מהמשלח), כאשר דבר השליחות נמסר לו וזהו ענין שלו – ובמילא הדבר נוגע לו במיוחד.

[וכידוע המשל בזה, מהחילוק שבין מסירתו של פקיד או שכיר העושה מלאכה באמונה, למסירתו של בעל הבית באותה המלאכה:

הפקיד – מכיון שעושה מלאכתו באמונה הרי הוא עובד ככל יכולתו בכחותיו הגלויים, ואח"כ הולך לעסקיו במנוחה, מכיון שעשה את כל המוטל עליו; משא"כ הבעה"ב – אינו יכול לישון במנוחה, אף אם עשה ככל יכולתו, ובמילא מתגלים אצלו כחות נעלמים וכו'].

ג. אמנם, למרות זאת, מסקנת הגמ' היא "הא דר"א ברותא היא"; והענין בזה, דאע"פ שישנה מעלה בהרגשת מציאותו של השליח – אין זה בסתירה ח"ו לענין "שלוחו של אדם כמותו", שהשליח צ"ל בטל אל המשלח.

הסברת הענין:

הא גופא שהשליח הוי מציאות של שליח (נפרד מהמשלח), ה"ז גופא הוא רק מפני שכן הוא רצון ותענוג המשלח – היות ודוקא בזה נעשה "נחת רוח לפני שאמתי ונעשה רצוני" (ספרי (ורש"י) פינחס כח, ח. ובכ"מ).

ומובן מזה, שבעומק הענין, הנה מציאותו של השליח (אינה מציאות בפ"ע, אלא היא) מתאחדת עם מציאותו של המשלח להיות מציאות אחת.

[ואדרבה, זהו גופא הוא החידוש בדין השליחות – שהשליח צ"ל איש בר דעת בפני עצמו (ולא קטן), שנמסר לו כחו ותוקפו של המשלח, ומ"מ כל כחו (בענין השליחות) קאתי מכח המשלח].

ונמצא, שהא דהשליח הוי מציאות בפ"ע – אין זה דרגא ואופן בשליחות, שהשליח נשאר (אליבא דאמת) מציאות בפני עצמו, אלא שדבר זה הוא פרט נוסף בענין השליחות (דשלוחו של אדם כמותו) – שכדי שיושלם רצון המשלח כדבעי צריך שמעשה השליחות יעשה על ידי מציאות השליח (עד שמרגיש את עצמו כבעל הדבר).

וזהו גופא הרמז בלשון חז"ל (הנ"ל) "אדם רוצה בקב שלו מתשעה קבים של חבירו":

לקראת שבת

יא

הנה, "אדם" ו"חבירו" קאי על ישראל והקב"ה (כמאמר רז"ל (שמו"ר ר"פ כז. רש"י ד"ה דעלך שבת לא, א): "ריעך . . זה הקב"ה"), שעל ידי שניהם יחד ישנם עשרה קבים, המורה על שלימות [דעשר הוא מספר השלם (ראה ראב"ע שמות ג, טו. פרדס ש"ב)].

ובכדי להגיע לשלימות זו צ"ל החיבור דה"קב שלו" של האדם, עם ה"תשעה קבים של חבירו" – והיינו, דמחד גיסא צ"ל יגיעת האדם, שבזה מרגיש שזהו ענין שלו ("קב שלו"), וביחד עם זה צריך להכיר שכל עבודתו (כולל מה שיש "קב שלו") היא בשביל "חבירו", וע"י צירוף שניהם יחדיו – ישנם כל העשרה קבים.

חידושי סוגיות

בפלוגתת הש"ס כמה שערים היו לעזרה

יביא פלוגתת אביי ורבא אי נחלקו המשניות, ויקשה אמאי פסק הרמב"ם כאביי / יקדים דבפיה"מ דברי הרמב"ם לכאן' סותרים מרישא לסיפא, ויכריח דלהרמב"ם אף לרבא לא איפליגו בשמירה ושפיר פסק כרבא / ידחה דלפ"ז יוקשה ארבא גופי' מ"ט לא פירש כאביי לגמרי / יחדש דכל פלוגתת הש"ס במספר השערים אינו במציאות, ורק כמה פתחים היו בדין שער / עפ"ז מבאר דלרבא נחלקו המשניות כמה שערים היו מחוייבים שמירה / יתרץ עוד קושיא, מה ששינה הרמב"ם מלשון המשנה / לפ"ז יבאר ההכרח דרבא לפרש דתנא קמא פליג ויתרץ פסק הרמב"ם בס' היד

**יביא פלוגתת אביי ורבא אי נחלקו המשניות,
ויקשה אמאי פסק הרמב"ם כאביי**

תנן בריש מס' מדות, לענין חיוב שמירת מקדש ע"י כהנים ולויים (שנתפרשה בפרשתנו יח, א ואילך. סהמ"צ להרמב"ם מ"ע כב. מל"ת סז. חינוך מצוה שפח. שצא) — "בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש כו' והלויים בעשרים ואחד מקום כו' חמשה על חמשה שערי העזרה כו'".

ובגמ' תמיד (כו, א) פריך, דבהמשך הפרק (שם משנה ד') תנן: "שבעה שערים היו בעזרה כו' (ונמנו שם כולם), והוא לכאורה סתירה מפורשת, דחזינן ששבעה שערים היו לעזרה ולא חמשה. ומשני בבי' אופנים: "אמר אביי תרי מינייהו (מה"שבעה שערים)" לא צריכי שימור [ולכך אמר התנא דהשמירה היא רק "על חמשה שערי העזרה"]. רבא אמר תנאי היא . . ואיכא תנא דאמר שבעה ואיכא תנא דאמר חמשה הוו".

לקראת שבת

יג

והנה, הרמב"ם בספר היד (הל' ביהב"ח פ"ה ה"ד. שם פ"ח ה"ח) הביאם לשתי המשניות הללו, "ושבעה שערים היו לה"¹, "והיכן היו הלויים שומרים . . ועל חמשה שערי העזרה". והוסיף מיד לאח"ז (הל' ביהב"ח פ"ח שם. ועוד) הטעם שהשמירה היתה רק על חמשה מן השבעה שערים: "שהרי הכהנים שומרים על שער המוקד ועל שער הניצוץ"².

פירוש, דלהרמב"ם קיי"ל כאביי דלא מחלוקת תנאים יש כאן, רק ב' שערים לא צריכי שימור. ולכאורה תימה, כמו שהקשה בהר המורי' (להל' ביהב"ח שם) ועוד, הא אביי ורבא הלכה כרבא (ב"מ כב, ב. פרש"י פסחים עו, ב ד"ה אמר לך, ועוד³), ואמאי פסק הרמב"ם כאן כאביי ולא כרבא.

ב.

יקדים דכפיה"מ דברי הרמב"ם לכאן' סותרים מרישא לסיפא,
ויבריה דלהרמב"ם אף לרבא לא איפליגו בשמירה ושפיר פסק כרבא

והנראה לתרץ בזה בהקדם תמיהה רבתי בדברי הרמב"ם, שבפירוש המשניות (ריש מדות) כ' דהא דאמרו במשנה ("חמשה על) חמשה שערי העזרה" זהו "לדעת ת"ק, לפי שיש מן התנאים מי שאמר חמשה שערים היו לעזרה והוא המדבר כאן, ויש מהם שאמר ז' והוא דעת רבים . . ולדעת חכמים הי' המשמר על חמשה שערים מן השבעה"⁴.

ומ"ש כאן לכאורה סתום ותמוה ודברי פלא הם, דפתח בכד וסיים בחבית, שבריש דבריו נקט כרבא לתרץ דתנאי היא והתנא דמשנה זו (שבריש הפרק) ס"ל דחמשה הוו, ובסוף דבריו כתב כאביי דאף למ"ד "שבעה שערים היו בעזרה", השמירה היתה רק על "חמשה שערים (מן השבעה)" ?!

ועל כרחק צ"ל דהרמב"ם סבר שאף לרבא דאמרי' "תנאי היא" איפליגו רק לענין מספר השערים אי חמשה או שבעה, מיהו אף לדידי' לא נחלקו בנוגע להשמירה על השערים. היינו שאין כוונת רבא לומר דאחר שנחלקו כמה שערים היו נחלקו אף אי על שבעה שערים שמרו או על חמשה, רק ודאי לכו"ע על חמשה שמרו אלא שמ"מ נחלקו אי שבעה שערים היו (ועל שנים לא שמרו) או חמשה. דהתנא דריש פירקין ס"ל שרק חמשה שערים היו (ובמילא השמירה היתה "על חמשה שערי העזרה"), והתנא שבמשנה שלאח"ז ס"ל (כמו שהזכיר בפירוש) ד"שבעה שערים היו בעזרה", אבל אף הוא מודה שהשמירה רק

(1) ועד"ז כתב בהל' כלי המקדש פ"ז הי"ז.

(2) ועד"ז פי' בה"מפרש" תמיד שם ד"ה אמר אביי. וברבינו גרשום, פי' הרא"ש, ר"ש (ריש מדות), ועוד – פירשו באופן אחר. וראה משנה

למלך להל' ביהב"ח פ"ח ה"ד.

(3) ראה אנציקלופדיא תלמודים ע' הלכה סכ"ו, וש"נ. וראה שם הדעות האם רק כשהולקים בדין כלל הוא או בכ"מ.

(4) ועד"ז פי' ברע"ב ריש מדות.

לקראת שבת

על חמשה שערים היתה ובוזה לא איפליגו ד"תרי מינייהו לא צריכי שימור" [ואביי ס"ל דליתא שום פלוגתא, ולכו"ע שבעה שערים היו ועל חמשה שמרו]. והרמב"ם בפיה"מ נקט כרבא ולא כאביי.

ובזה מחזור שפיר מה שפסק הרמב"ם דהשמירה היתה רק על "חמשה שערי העזרה . . שהרי הכהנים שומרים וכו'" (כתירוץ אביי), אף שאביי ורבא הלכה כרבא, דהא כנ"ל אף רבא ס"ל כאביי בענין זה, דלהתנא שאמר "שבעה שערים היו בעזרה" רק על חמשה שמרו. וא"כ, שפיר פסק הרמב"ם כנתנא זה אליבא דרבא (ולא כהתנא דס"ל אליבא דרבא דחמשה שערים היו), כיון שדעה זו "דעת רבים" היא (כמ"ש בפיה"מ, כנ"ל), וסרה קושייתנו.

ג.

ידחה דלפ"ו יוקשה ארבא נופי' מ"מ לא פירש כאביי לנמרי

איברא, דאף לביאור זה עדיין תמוה, דהא גופא טעמא בעי היאך רצה הרמב"ם לפרש כן בפלוגתא אביי ורבא, הא לפ"ד קשה ביותר שיטת רבא, דאחר שאף הוא מודה דליכא שום סתירה אם נאמר ש"שבעה שערים היו" והשמירה היתה רק "על חמשה שערי העזרה" – מהיכי תיתי לומר דלהתנא שבריש פירקין לא היו שבעה שערים אלא חמשה, ומה הכריחו לאפושי מחלוקת ולא לפרש כאביי דליכא שום פלוגתא בין המשניות.

[ובשלמא אם היינו מפרשים כהקס"ד דלעיל, דלרבא נחלקו אף במספר השערים ששמרו בהם, ותלויים הדברים זב"ז דכמספר שערים שהיו בעזרה כן מספר השערים ששמרו ולכו"ע לא אמרי' כלל הא ד"תרי לא צריכי שימור" – שפיר הוכרח לומר דאיפליגו כאן כמה שערים היו].

וקושיא זו בולטת יותר לעיניי במ"ש בפיה"מ, ששם הזכיר בחדא מחתא שני הענינים כנ"ל – דמיד אחר שהזכיר הא דלהתנא דמשנה ראשונה "חמשה שערים היו לעזרה" (כתירוץ רבא), הזכיר גם דאף להחכמים הסוברים "שבעה שערים היו בעזרה" שפיר ס"ל ש"הי' המשמר על חמשה שערים מן השבעה" – וזה תימא כנ"ל, דאחר שגם "לדעת החכמים הי' המשמר על חמשה שערים כו'", אמאי מוכרחים אנו לפרש משנה ראשונה ד"על חמשה שערי העזרה" כמ"ד "חמשה שערים היו לעזרה" (כמ"ש הרמב"ם בתחילה), ומפני מה לא נאמר דמשנה ראשונה כחכמים היא ("דעת רבים") דס"ל ש"הי' המשמר על חמשה שערים כו'", כמו שס"ל להרמב"ם עצמו להלכה בספר היד⁵ ?!

מלאכת שלמה שם. אבל גם ברמב"ם הלי' ביהב"ח פ"ח שם: חמשה שערי העזרה" ולא "משערי".

(5) ואולי י"ל שדיוק הרמב"ם (והרע"ב) הוא מלשון המשנה "חמשה שערי העזרה" ולא "משערי". וראה שנויי נוסחאות במשניות שם.

ד.

יחדש דכל פלוגתת הש"ס במספר השערים
אינו במציאות, ורק כמה פתחים היו בדין שער

ונראה לבאר בכ"ז בהקדם הדקדוק בלשון המשנה השנית, "שבעה שערים היו בעזרה כו", דלכאורה כיון שנמנו כבר לאח"ז כל השבעה בשמותיהן ("שער הדלק כו"), אמאי הוזקק התנא להקדים בפירושו מנין כולן "שבעה שערים כו". וכקושיית הש"ס בכ"מ (שבת ט, א. ושי"ג): מניינא⁶ למה לי?⁷

ולכך נראה לחדש בפלוגתא הנ"ל לענין מספר השערים אי ה' או ז', וכן מצינו די"א שמונה שערים (תמיד שם) וי"א שלושה עשר שערים (מדות פ"ב מ"ו. שקלים פ"ו מ"ג) – דודאי ליכא סברא לומר שנחלקו במציאות כמה שערים היו שם, וכבר כתבו בספרי הכללים (ראה שד"ח כללים מע' המ"ם כלל קסד) דפלוגתא במציאות לא אמרינן. אלא ודאי לכו"ע י"ג שערים היו בעזרה כמ"ש במשנה (מדות ושקלים שם), וכל הפלוגתא היא בכמה מן הי"ג שערים הי' דין שער⁸ – ה', ז', ח' או י"ג⁹.

והנפקותא להלכה אי איכא בפתח דין שער או לאו – הוא בכמה עניינים:

- (א) לדין שמירת מקדש דלעיל, דרק שערים שיש בהם דין שער מחוייבים שמירה¹⁰.
- (ב) לדין ביאת מקדש, דהנכנס למקדש דרך פתחים שאין בהם דין שער אפ"ל דאינו כניסה "דרך ביאה" (ראה שבועות יז, ב: דרך ביאה אסרה תורה. וראה מנחות כז, ב). (ג) לענין חיוב מזווה, דלולי הלימוד (יומא יא, 11) "מה בית שהוא חול אף כל שהוא חול יצאו אלו שהן קודש"

⁷ "ג" הוא שלכולם הי' דין שער. אבל גם למ"ד שהי' דין שער לכל הי"ג שערים, לא היתה שמירה בכלם⁸ (ומה שהי' להם דין שער הוא רק לענין השתחוואה), כמ"ש בפ"י הרא"ש שבהערה הקודמת. אבל ראה מהרש"א כתובות שם.

¹⁰ ראה פ"י הרא"ש תמיד כו, ב (ד"ה הא כיצד) ומדקרי להו שערים אלמא גדולים היו וצריך כל חד מינייהו שישמור לחודי'.

¹¹ וראה שם, רע"א: "כל השערים כו' לא הי' להם מזווה חוץ משער נקנור כו'" (וברמב"ם הל' מזווה פ"ו ה"ו: חוץ משער נקנור ושלפנים ממנו).

⁶ ראה ג"כ "לקוטים" למשניות מדות שם מ"ג וד' (משושנים לדוד). וראה ג"כ באר שבע לריש תמיד.

⁷ אף שבדוחק י"ל דמרמו למספר גזברין כו' (תמיד כז, א).

⁸ ראה עד"ז תוספות כתובות (קו, א ד"ה שבעה) לענין הפלוגתא אם היו ז' שערים או י"ג שערים – שאי"ז פלוגתא במציאות, כי אם, אם היו חשובים שהיו השתחוואות כנגדם. וראה ג"כ פ"י הרא"ש תמיד שם סד"ה אלמא.

⁹ בפיה"מ להרמב"ם (שהובא לעיל בפנים): "שיש . . . מי שאמר חמשה . . . ויש מהם שאמר ז' . . . ויש מהם שאמר י"ג". וראה גם ירושלמי שקלים שם: מתניתין אבא יוסה . . . ברם כרבנן כו'. ועפ"י המבואר בפנים שהפלוגתא היא בדין (ולא במציאות) – צריך לומר, שפירוש "ויש מהם שאמר

א ועפ"ז מובן מה שבתמיד שם אינו מביא דיעה זו וראה תוס' כתובות שם. פ"י הרא"ש שם.

לקראת שבת

הי' הדין¹² דדוקא שערים שיש בהם דין שער מחוייבים במזוזה, וכמש"נ: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך¹³.

וזהו שפתח התנא והקדים המנין – "שבעה שערים היו בעזרה", שבזה עצמו ר"ל קביעת דין, ששבעה מן הפתחים דין שער הי' להן, משא"כ שאר השערים לא הי' בהם גדר ודין שער¹⁴.

ועוד יש לומר בזה באופן אחר, שהוא על דרך מה שאמרו במכות (ט, ב במשנה), על הכתוב (מסעי לה, יג) "שש ערי מקלט תהיינה" – "עד שיהיו ששתן קולטות כאחת". וה"ה הכא, דביתור הלשון "שבעה שערים היו בעזרה" השמיענו התנא, דכל השערים היו מציאות ודין אחד, ובחסרון אחד ממנין שבעה לא יחול דין שער העזרה (דצריך שמירה כו') עד שיהיו כל השבעה.

ה.

עפ"ו מבאר דלרבא נחלקו המשניות כמה שערים היו מחוייבים שמירה

ולדברינו יש לפרש דהא דאמר רבא "תנאי היא" ופלוגתא יש כאן, אין הכוונה שנחלקו במציאות כמה שערים היו שם, רק הפלוגתא היא לכמה מן השערים שהיו הי' דין שער.

דמה שאמר התנא דמשנה ראשונה שרק "על חמשה שערי העזרה" היו שומרים אף שבמציאות י"ג שערים היו לה, על כרחך שזהו כיון שס"ל דרך חמשה הללו הי' בהם דין שער, ו"חמשה הוו", היינו שהיו שערים, עם דין וגדר שער.

משא"כ התנא דמשנה שני' שאמר "שבעה שערים היו בעזרה" – ודאי פליג על התנא דמשנה ראשונה לענין כמה שערים הוו בדין שער, וס"ל דשבעה מן הי"ג היו בדין שער. וא"כ מן הדין הי' לומר דלתנא זה על כל השבעה היו שומרין אחר שלכל השבעה הי' דין שער (ורק בזה תלוי דין שמירה), ומה שהשמירה היתה רק "על חמשה שערי העזרה" על

¹² בשער כו'. וראה תשובת ר"א בן הרמב"ם בס' ברכת אברהם סי' מא.

¹³ עד"ז יש לתרץ מניינא דמשנה ג' "חמשה שערים היו להר הבית". אבל עפמ"ש במנ"ח (מצוה שסג) דהדין ד"דרך ביאה" הוא רק במקדש ולא בהר הבית – נפק"מ זו (דלעיל בפנים) אינה בשערים דהר הבית.

ומניינא דמשנה א' – "בג' מקומות כו' כ"א מקום כו'", ובמשנה ד' – "ג' בצפון וג' בדרום וא' במזרח", ועוד – י"ל כי מקראי ילפינן רק שצ"ל

12) הטעם שהובאה נפקותא זו – אף שלמסקנת הש"ס אינה במזוזה מפני שהוא בקדש – הוא בקדש לההתעוררות על מבצע מזוזה, שבתקופה זו יש לו חשיבות מיוחדת כמדובר כמ"פ.

ועוד ועיקר – נפק"מ בפועל כשבונה בית וחומות צורת מקדש וחומות שלו (אלא שמשנה בקומתו וכיו"ב – שמעכב במקדש (ולכן מותר לבנותו) ואינו שייך לחיוב מזוזה).

13) ראה תשובת הרמב"ם (נעתקה בכס"מ להל' מזוזה שם ה"ה) שעיקר המצוה לא תלה אותה אלא

לקראת שבת

יז

כרחק שהוא משום ש"תרי מינייהו לא צריכי שימור", דאין הפירוש בזה לומר ששנים הללו אינם מחוייבים שמירה, אלא הכוונה כמ"ש הרמב"ם "שהרי הכהנים שומרים על שער המוקד ועל שער הניצוץ", ר"ל דשערים הללו כבר "שמורים" הם ולכך אין הלויים שומרים שם (אבל לא שפטורים משמירה).

ו.

יתרין עוד קושיא, מה ששינה הרמב"ם מלשון המשנה

ובזה מתורץ ג"כ מה שהי' לנו להקשות בל' הרמב"ם הנ"ל בספר היד, ("ועל חמשה שערי העזרה. . . שהרי הכהנים שומרים על שער המוקד ועל שער הניצוץ", דלכאורה קשה הא שמירת הכהנים לא היתה אצל שער המוקד ושער הניצוץ, רק "בבית הניצוץ ובבית המוקד", כדאיתא במתני' (ריש תמיד ומדות) והביאה הרמב"ם עצמו כמה הלכות לפנ"ז (ה"ה), ומהו ששינה הרמב"ם כאן ונקט "על שער¹⁵ המוקד ועל שער הניצוץ"?

ולדברינו מחוור שפיר, דבזה הדגיש הרמב"ם דאף שני שערים הללו הי' בהם דין שער, ובמילא מחוייבים הם שמירה, ומה שהלויים לא שמרו עליהם הוא כיון שעל ידי שמירת הכהנים "בבית הניצוץ ובבית המוקד" היו כבר בדרך ממילא "שומרים על שער¹⁶ המוקד ועל שער הניצוץ".

פירוש, דבדין שמירה בבית המוקד ובבית הניצוץ היו שני דינים, חדא, חיוב שמירה מצד ה"בית" עצמו (וכמו בית אבטינס, דמקום הבית מחוייב שמירה) – שזה שייך לכהנים עצמם, ותו, חיוב שמירה מחמת ה"שערים" שבהם, שהוא חיוב בפ"ע השייך (בעיקר) ללויים. ורק שאחר שהשער "שמור" על ידי שמירת הכהנים בבית המוקד ובבית הניצוץ, חשיב כבר שמירה מעולה בשער המוקד ובשער הניצוץ ולא הוצרכו הלויים לשמור¹⁷.

ז.

לפ"ז יבאר ההכרח דרבא לפרש

דתנא קמא פליג ויתרין פסק הרמב"ם כס' היר

ועתה מבואר היטב טעמא דרבא להרמב"ם בפיה"מ (שפירש כמותו), במה שהקשינו אמאי הוכרח לפרש דהתנא דמשנה ראשונה שאמר "חמשה על חמשה שערי העזרה" לא

וכותב ע"ז: "כך מצאתי כו' והנאני".

16) ועצ"ק דהא "כהן שעבד עבודת לוי ה"ז בל"ת" (רמב"ם הל' כלי המקדש ספ"ג).

17) ועצ"ע במשנה מדות פ"א מ"ה "והלויים מלמטין דלא כפיה"מ (מ"א) ודלא כבהל' ביהב"ח (פ"ח ה"ח) ודלא . . . כאביי! והרמב"ם לא הביאו. וראה משנה למלך הל' ביהב"ח פ"ח ה"ד. ועוד.

שמירה בכו"כ מקומות, שכהנים ולויים בנפרד (תמיד כו, א) וכמה בצפון וכו' (תמיד כו, א) – ולהעיר משינוי הסדר במשנה להסדר בקרא (דה"א כו, יז), ולהעיר משו"ת צ"צ האו"ח סס"ז.

15) במדות שם מ"ה "שלישי לו בית המוקד". אבל עדיין קשה שינוי הלשון ברמב"ם. ובמלאכת שלמה (מדות שם) מביא גירסא "שער בית המוקד"

לקראת שבת

ס"ל כהתנא דמשנה שני' ש"שבעה שערים היו בעזרה", אף שגם לתנא דמשנה שני' היתה השמירה רק על "חמשה שערים מן השבעה" (כמ"ש הרמב"ם בסוף דבריו בפיה"מ) –

לדברינו לא קשיא, דהנה, בריש משנה ראשונה קאי התנא בכל המקומות שהוצרכו הכהנים והלוויים לשמור, וז"ל המשנה: "בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש בבית אבטינס בבית הניצוץ ובבית המוקד והלוויים כו' חמשה על חמשה שערי העזרה". היינו, שהתנא מזכיר רק השמירה (שע"י הכהנים) "בבית הניצוץ ובבית המוקד". ולאח"ז היכא דקאי בשמירת הלוויים על שערי העזרה, הזכיר רק "על חמשה שערי העזרה", ולא טרח להזכיר כלום בכל המשנה לענין שער המוקד ושער הניצוץ.

ומכאן הוכרח רבא (להרמב"ם בפיה"מ, שפירש כוותי') דתנא דמשנה ראשונה פליג אמשנה שני', וס"ל דרק חמשה שערים היו בדין שער. דהא אי ס"ל כהתנא שבמשנה שני' דשבעה שערים היו בדין שער, ורק ששמרו על חמשה מחמת הא ד"תרי מינייהו לא צריכי שימור" – נמצא שלא הזכיר כלל בכל המשנה, אף לא ברמז, דין שמירה בשנים מן השערים המחוייבים שמירה מן הדין, שער הניצוץ ושער המוקד.

ועוד וגם זה עיקר – היכא דמצינו למימר דתנא דוקא קאמר, ופירש כל דבריו¹⁸ – אין אנו מפרשים לומר דהתנא סותם דבריו כו' ולא דוקא קאמר (תה"ד הובא בט"ז שו"ע או"ח סשי"ט סק"ב).

וזהו שפירש רבא (להרמב"ם), והלך הרמב"ם בפיה"מ בעקבותיו, דלתנא דמשנה ראשונה "חמשה שערים היו לעזרה", ותנא דוקא קאמר, שרק חמשה הללו הי' בהם דין שער ורק המה היו מחוייבים בשמירה¹⁹.

ובזה מבואר לנו פסק הרמב"ם בספר היד, דאזיל כהלכתא (כ"דעת רבי"ם) – היינו כתנא דמשנה שני' לרבא, ולאביי כו"ע סוברים כן), ש"שבעה שערים היו לה". ודייק הרמב"ם בדבריו דהא דהשמירה היתה רק "על חמשה שערי העזרה", זהו משום ששמירת הכהנים היתה (לא רק "בבית הניצוץ ובבית המוקד" – כדעת תנא דמשנה ראשונה, אלא, ששמירתם היתה בדרך ממילא אף) "על שער המוקד ועל שער הניצוץ".

ישי להאריך בכ"ז. ואכ"מ.

19) ושער הניצוץ והמוקד – או שאין להם דין שער ופטורים משמירה, או שנכללים ב"חמשה על חמשה שערי העזרה" והלוויים שומרים שם (ולא שנפטרים ע"י שמירת הכהנים). וראה פי' הרא"ש תמיד כז, א ד"ה על ה' שערי העזרה וד"ה אלמא משנה למלך שם. ואכ"מ.

18) ראה דרכי שלום כללי הש"ס סי' שכ מתוד"ה יבמות כז, א. ועד"ז אפילו בנוגע לתושב"כ ראה רש"י וירא כא, לד: לא בא הכתוב לסתום אלא לפרש.

דרכי החסידות

אגרות קודש מכ"ק אדמו"ר מוהררי"צ
מלויבאוויטש נ"ע בענייני עבודת השי"ת

"שכר מצוה – מצוה"

"המצוה בעצם עצמותה היא השכר והתגלות העצמות תהי' לעתיד, אבל זהו הקרן קימת של המצוה, אמנם פירותי' של המצוה, אדם אוכל בעוה"ז, והוא בכל מצוה ומצוה בענינה, והיינו דכאשר הוא צריך לאותו דבר הוא נענה"

ב"ה כ"ד אדר"ר תרח"ץ

פערקטאלדסדארף

ידידי וו"ח אי"א . . . שי'

שלום וברכה !

במענה על מכתבו מכ' לחדש זה, נהנית' לשמוע בשורת לידת בן לידידנו . . למז"ט, יתן השי"ת שייגדלוהו לתורה חופה ומעשים טובים מתוך קביעות עתים לתורה והתחזקות בדרכי החסידות ומתוך פרנסה בריוח.

קרן המצוה ופירותי'

באחת ההתועדות של חסידים, בחורף תרנ"ח, סיפר החסיד הישיש ר' אבא נ"ע מטשאשניק, את אשר שמע בבחרותו בשנת ת"ר או תר"ג מזקני החסידים בעירו ר' אלי'

לקראת שבת

מלמד ור' יואל חנוני, מה ששמעו מהרב החסיד ר' מרדכי האראדאקער המשפיע, מה ששמע בעצמו מפי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן בשנת תקנ"ה בליאזנא, לאמר:

שכר מצוה מצוה, המצוה בעצם עצמותה היא השכר והתגלות העצמות תהי' לעתיד, אבל זהו הקרן קימת של המצוה, אמנם פירותי' של המצוה, אדם אוכל בעוה"ז, והוא בכל מצוה ומצוה בענינה, והיינו דכאשר הוא צריך לאותו דבר הוא נענה.

החסיד שמסר נפשו לבשר טוב לרבי

עובדא הוה בימי הוד כ"ק אדמו"ר הזקן זצוקלה"ה נבג"ם זי"ע שבקהלה אחת הי' צער גדול לעדת החסידים בגלל הרדיפות אשר רדפום המתנגדים, וכמה מהחסידים נתפסו למאסר בשביל מלשינות ועלילות שונות, וכאשר רחם השי"ת ובטל דינא והאסירים יצאו לחפשי כתבו החסידים מכתב להוד כ"ק אבינו הזקן לבשרו מהישועה והפורקן.

באותה עדה הי' חסיד אחד – ור' שמעון שמו – בינוני בידיעה והשגה, אבל מקושר לרבינו הזקן בחבלי עבותות[ת] אהבה ובהתמסרות נפשי, ומרגלא בפומי': אי דער רבי, אי דער רבי.

מלאכתו של ר"ש הי' בלעכער, ולעת מן העתים הי' הולך לכפרים לסחור, והי' מתפרנס בדוחק גדול. וכשהכינו את המכתב הנ"ל לרבינו הזקן, בא החסיד ההוא וביא מעות בכדי לשלם לרץ מיוחד – שטאפעט – שיוליך את המכתב לרבינו.

בכל עדה ועדה מעדת החסידים הי' בימים ההם ועד מיוחד, אשר כלכל את כל עניני החסידים, ואחד מזקני החסידים הי' המדריך והמחנך, וכל דבר שאירע בעדת החסידים הי' מודיע לכ"ק רבינו.

כאשר בא החסיד הנ"ל והביא המעות לשלם להרץ מבשר לכ"ק לרבינו, הנה חברי הועד שהכירוהו לעני מדוכא שמשתכר אל צרור נקוב ואשתו וילידי חולים, אמרו לו שאינו רשאי לעשות כן, אבל הוא לא הרפה מהם באמרו, אשר יקר לו הקורת-רוח שעה אחת קודם, שיהי' לו לרבינו ע"י הרץ המיוחד, מכל הון דעלמא.

וכשבא הדבר לפני זקן העדה, הוא הממונה מאת כ"ק רבינו בתור מחנך ומדריך עדת החסידים בעיר ההוא, ומעריך ההערכות לצדקת רמבעה"נ ומעמד בעיר ההיא, יצדיק את החסיד הנ"ל. ויודיע הדבר להממונה – הרה"צ מהרי"ל נ"ע אחי רבינו שהי' ממונה בעת ההיא – את כל אשר עשה החסיד ר' שמעון בלעכער.

הברכה והתנשמותה

וכעבור איזה זמן נסע משולחו של רבינו, החסיד ר' יעקב מסמיליאן נ"ע, על המדינה לאסוף כספי התרומה ויבוא גם לעיר ההיא.

ומה מאד נבהלו כאשר – במעמד כל עדת החסידים – מסר המשולח החסיד ר"י נ"ע

לקראת שבת

כא

אגרת כתב יד קדש, כתובה כולה בכתב יד קדש רבינו, להחסיד ר' שמעון בלעכער, בתודה על אשר שלח שליח מיוחד לבשרו בשורה טובה, ובברכה אשר בגלל זאת יברכהו השי"ת להיות מבשר טוב.

לא עברו ימים רבים ומצבו של החסיד ר' שמעון בלעכער הוטב. אשתו וילדיהם נרפאו, וה' שלח הצלחה ושפע ברכה במעשה ידי, ויקיים את ברכת רבינו. ויהי החסיד ר' שמעון בלעכער מבשר טוב מאתו בפרט ומעדת החסידים במקום ההוא בכלל.

וזהו שכר מצוה מצוה, דעי"ז אשר החסיד ר"ש בלעכער נ"ע פעל ועשה הידור מצוה במס"נ – המצוה בעיקרה היא אהבת ישראל, להיות שמח באמת בשמחת חבירו – הנה בזה זכה לטוב גשמי ורוחני במה שהוא צריך לאותה דבר.

בגלל הבשורה אשר בשרני, יבא בחסדי השי"ת על שכרו בפירותי של מצוה, להוושע הוא וזוגתו תחי' בהדרוש להם בגשם ורוח, וישמח השי"ת את לבכם בזרעא חייא וקימא ופרנסה טובה בריווח.

ידידו הדו"ש ומברכו.

